

Arrest

nr. 148 032 van 18 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 25 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 januari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 maart 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. BLANCKE, die loco advocaat J. VAN KELST verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 4 november 2014 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 6 januari 2015 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de in punt 1.1 bedoelde aanvraag onontvankelijk. Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

[...]

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan problemen te hebben met haar familie. Zij werd besneden en verklaart in conflict met haar familie te leven omwille van hetgeen zij verplicht werd te doen/ondergaan. Zij zou verder worden gedwongen te huwen met een oudere man en heeft dit huwelijk geweigerd. Zij verklaart zich verplicht te voelen haar land te ontvluchten teneinde aan de wraak van haar familie en de familie van de man met wie zij diende te huwen te ontlopen. Echter betrokkene dient geen contact op te nemen met haar familie om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Bovendien toont zij niet aan dat zij geen beroep kan doen op de lokale autoriteiten teneinde haar te beschermen tegen deze mogelijke wraak.

Verder stelt zij sedert 2006 in België te verblijven, na een oponthoud te Frankrijk. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9.3, in casu 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland; de verblijfsduur is bijgevolg geen buitengewone omstandigheid (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223).

Verder verklaart betrokkene dat zij niet terug kan naar de enige persoon met wie zij een nieuw leven kon uitbouwen in het land van herkomst overleden is, de enige persoon die zij kon vertrouwen en haar bescherming kon bieden. Echter er wordt aan betrokkene gevraagd om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst teneinde aldaar een aanvraag in te dienen. Zij toont bovendien niet aan dat zij niet tijdelijk terecht kan bij andere kennissen en vrienden in het land van herkomst. Zo legt ondermeer een schrijven voor van de heer [E.I.B.] dd 06.05.2014, die haar aanmoedigt en zich te Senegal bevindt.

Zij stelt dat ze niet terugkan naar Senegal waar zij geen beroep kan doen op de sociale voorzieningen. Het staat haar vrij een beroep te doen op het IOM teneinde de terugkeer mogelijk te maken. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegraties in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

De overige elementen (integratie, sociale bindingen, getuigenverklaringen, kennis van de Franse en Nederlandse taal, het volgen van cursussen, haar werkwilligheid, haar contacten in België en niet in aanraking geweest met de gerechtelijke overheden of politiediensten) worden aangehaald in de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980”.

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster op, “SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGS-VERPLICHTING (ARTN. 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN)”

Verzoekster betoogt als volgt:

“(…) Aangezien de verwerende partij enerzijds in de bestreden beslissing stelt dat aan verzoekster wordt gevraagd om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst teneinde aldaar een aanvraag in te dienen doch anderzijds wordt geargumenteed dat verzoekster kan beroep doen op het Reïntegratiefonds van het IOM dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken.

De motivering van de bestreden beslissing is tegenstrijdig daar waar enerzijds wordt gesteld dat van verzoekster wordt verwacht dat zij tijdelijk terugkeert en anderzijds wordt geargumenteed vanuit een duurzame terugkeer naar het land van herkomst.

Dat dergelijke argumentatie uiteraard tegenstrijdig is en een schending uitmaakt van de materiële motiveringsverplichting.

De motivering van de bestreden beslissing is tegenstrijdig en aldus manifest onjuist en waardoor de materiële motiveringsverplichting wordt geschonden.

“... Het motief van de bestreden beslissing met betrekking tot het gevolgde onderwijs van verzoekster lijkt tegenstrijdig te zijn doordat het enerzijds stelt dat het kan aanvaard worden dat de onderbreking van een schooljaar een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel vormt, maar anderzijds dit element weigert te erkennen als een buitengewone omstandigheid. Bovendien blijkt nergens uit de motivering van de bestreden beslissing dat rekening gehouden werd met het hoger belang van het kind....”

(Raad Vreemdelingenbetwistingen nr. 45618, 29 juni 2010, T. Vreemd. 2010, 271)

Dat vaststaat dat de motivering van de bestreden beslissing niet pertinent en draagkrachtig is om de bestreden beslissing op te steunen, gezien de weerhouden tegenstrijdigheid.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient te worden vernietigd omwille van de schending van de materiële motiveringsverplichting.

Dat ook geenszins duidelijk is of de voor het overige vermelde motivering in de bestreden beslissing betrekking heeft op de tijdelijke dan wel definitieve terugkeer van verzoekster naar het land van herkomst terwijl zij in het verzoekschrift wel degelijk heeft aangehaald dat zij zich in de buitengewone omstandigheden bevindt terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag te verrichten overeenkomstig art. 9, tweede lid Vw.

Dat het eerste middel gegrond is.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Verzoekster toont het tegenstrijdig karakter van de bestreden beslissing niet aan door te vallen over een ten overvloede overweging in de bestreden beslissing aangaande de IOM, meer bepaald: *“Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegraties in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.”* Mocht deze volledige passage wegvallen dan wordt de bestreden beslissing nog voldoende geschraagd door de overblijvende motieven die verzoekster niet betwist. Het motief inzake de IOM dat overblijft, namelijk *“Het staat haar vrij een beroep te doen op [de] IOM teneinde de terugkeer mogelijk te maken”* vormt dan tezamen genomen met de andere overweging

in de bestreden beslissing, met name *“Zij toont bovendien niet aan dat zij niet tijdelijk terecht kan bij andere kennissen en vrienden in het land van herkomst. Zo legt ondermeer een schrijven voor van de heer [E.I.B.] dd 06.05.2014, die haar aanmoedigt en zich te Senegal bevindt”* een afdoend pertinent antwoord op de in punt 1.1. bedoelde aanvraag aangehaalde omstandigheden, met name dat ze niet kan bogen op hulp van familie of derden om de aanvraagperiode te overbruggen en dat ze na acht jaar afwezigheid zo maar niet kan terugkeren in de maatschappij en geen beroep kan doen op sociale voorzieningen die sowieso al schaars aanwezig zijn in het land van herkomst.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.4. In een tweede middel werpt verzoekster op, *“SCHENDING ART. 9BIS VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN”*.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Doordat in de bestreden beslissing nopens de onontvankelijkheid van het verzoek overeenkomst art. 9bis Vw., de buitengewone omstandigheden die verzoekster verhinderen om terug te keren naar het land van herkomst, worden beoordeeld aan de hand van criteria die kaderen in de definitieve terugkeer naar het land van herkomst.

Dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster verhinderen terug te keren naar het land van herkomst, uiteraard niet kunnen worden beoordeeld aan de hand van elementen die kaderen in de definitieve terugkeer naar het land van herkomst, hetgeen de grond van de zaak betreft.

Dat de argumentatie ten gronde uiteraard niet dienstig is voor de beslissing nopens de onontvankelijkheid van het verzoek.

Gezien het verzoek onontvankelijk werd verklaard op grond van motieven die de gegrondheid van de aanvraag betreffen, wordt art. 9bis Vw. geschonden.”

2.5. Verzoekster concretiseert niet nader de criteria die de verwerende partij zou hanteren die kaderen in de definitieve terugkeer naar het land van herkomst. Voor zover dient te worden begrepen dat het opnieuw handelt over de in het eerste middel reeds besproken passage inzake de IOM volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA